

Zvon, ktorý leží na zemi, ostane bez hlasu

Ľudia potrebujú zvony a zvony potrebujú veže. Od dávna zvuk zvonov oznamoval, pripomínal dôležité udalosti, zvolával ľudí aj plakal s nimi, keď odchádzali. Ale mohol to robiť, keď mal k tomu aj vežu. Zvon, ktorý leží na zemi, ostane bez hlasu.

Najväčšia veža v Liptove stojí tam, kde sa 22. januára 1922 narodil náš zosnulý brat farár Ladislav Sokol. V Partizánskej Ľupči uzrel svetlo sveta a hneď o šesť dní ho dali pokrstiť rodičia Jozef Sokol a Amália, rod. Meleková. Ich prvorodený syn zomrel v útlom veku, a tak ako najstarší vyrastal Ladislav spolu s dvomi mladšími sestrami Máriou a Martou, ktorá ho už predišla do večnosti.

Rodičia mali gazdovstvo, ktoré bolo zdrojom obživy pre celú rodinu. Práca, ale aj vrúcne vzťahy boli zázemím, v ktorom sa rozvíjali aj mladé životy. Veľmi pekný vzťah mal Ladislav k svojim krstným rodičom Grosserovcom, ktorí bývali v horárni na Magurke. K nim rád chodieval a tešil sa peknému prostrediu hôr a lesa, v ktorom bývali. Tento vzťah k liptovskej prírode mu ostal po celý život.

Ľudovú školu navštevoval v Partizánskej Ľupči, gymnázium v Liptovskom Mikuláši a maturoval v Prešove v roku 1942 na Slovenskom evanjelickom kolegiálnom gymnáziu. Prijatý bol na Vysokú školu veterinárnu do Košíc. Na štúdium však nenastúpil, pretože počul Božie volanie do služby, a tak odišiel študovať do Bratislavy na Evanjelickú bohosloveckú fakultu. Počas 2. svetovej vojny musel štúdium prerušiť. Bol povolaný do armády. Počas SNP

prešiel k partizánom. Za účasť v protifašistickom odboji bol neskôr aj vyznamenaný.

Liptovské krásne i ťažké roky

Po skončení vojny sa vrátil na fakultu, dokončil štúdium a 29. septembra 1946 bol v Liptovskom Mikuláši ordinovaný biskupom Dr. Vladimírom Čobrdom. Ako kaplán pôsobil v Lomničke pri Poprade, Prešove, Pozdišovciach a Púchove. Odtiaľ prešiel do Liptovského Ondreja, kde bol zvolený za prvého farára osamostatneného cirkevného zboru. Tu sa jeho životná cesta spojila s tamojšou učiteľkou Katarínou Ševelovou, s ktorou uzavrel manželstvo 31. januára 1950 v Zárieči.

Roky v Liptovskom Ondreji boli krásne, naplnené láskou, narodením synov Ľubomíra a Dušana, ale aj silou mladosti a zápalom služby. No zároveň to boli ťažké roky. Cirkevný zbor po osamostatnení nemal príbytok pre farára. Bývali v podnájme u rodiny Borsíkovcov, potom v učiteľskom byte, odkiaľ ich sústavne posielali preč, čo sa ešte zhoršilo, keď manželka prišla o prácu učiteľky. Bolo jej povedané, že ak sa rozvedie, tak môže ostať bývať v učiteľskom byte.

Napriek týmto ťažkostiam pracoval na duchovnom a hospodárskom pozdvihnutí cirkevného zboru. Bývalí žiaci a konfirmandi dodnes spomínajú na jeho prísnosť, ktorá bola prejavom toho, ako mu záležalo na tom, aby si osvojili základy pre svoju vieru. Počas desaťročného pôsobenia prestavali malý chrám Boží. Pristavili vežu, zakúpili zvony, pristavili aj oltárnu časť, do ktorej priviezli oltár,

zakúpili starší organ. A to všetko počas päťdesiatych rokov, ktoré boli pre cirkev veľmi ťažké.

Rozozvučal zvony zo zatopeného kostola

Na silvestrovských službách Božích v roku 1959 už zvestoval slovo Božie v Liptovskej Sielnici. Nastúpil tam do kňazskej služby po bratovi farárovi Arpádovi Hajdu. Ale ani pôsobenie v tomto cirkevnom zbore nebolo jednoduché. Čoskoro po príchode do zboru došlo k rozhodnutiu stavať vodné dielo Liptovská Mara. To malo za dôsledok vyhlásenie stavebnej uzávery. Nebolo možné konať žiadne opravy. Ľudia pomaly odchádzali zo zátopovej oblasti. Tento stav „umierania dediny“ trval do roku 1973, keď už museli oblasť opustiť všetci. Z vážnych a dôvodných obáv ukryli kostolné zvony. Tie boli ich nádejou, že na novom mieste, kde bola zbudovaná nová Liptovská Sielnica, postavia kostol.

V roku 1973 odišiel na nové pôsobisko – do Liptovského Mikuláša. No v srdci bola stála túžba vrátiť sa k svojim. Prirodzene, nebol to zbor v tom pôvodnom zložení. Mnohí sa z neho roztratili. No predsa časť z nich prešla do Liptovskej Sielnice, ktorá cirkevne patrila do Liptovského Trnovca. Dedina stála, ale bez kostola. Nebol vybudovaný napriek tomu, že v jej centre bol určený pozemok na jeho stavbu. Iróniu ľudského myslenia a konania potvrdzuje aj skutočnosť, že na jeho mieste dnes stojí hostinec.

V roku 1984 sa na nátlak členov zboru predsa podarilo kúpiť jeden dom, v ktorom si evanjelickí veriaci zriadili modlitebňu. Túžba brata

farára – vrátiť sa do L. Sielnice – sa vyplnila v roku 1985 a to vďaka tomu, že si tu postavili rodinný dom. Mal vtedy 63 rokov, ale horlivosť a mladého ducha, ktorý ho hnal, aby sa aj v novej Sielnici rozozvučali tie tri ukryté zvony. Zápal pre vec veru potreboval na zdolávanie všetkých polien – prekážok, aby získali povolenie k stavbe chrámu. Nezískali povolenie na samostatnú stavbu, ale len na prístavbu k domu, ktorý slúžil ako modlitebňa. Ako 68-ročný v roku 1990 sa pustil do novostavby chrámu Božieho, a tak sa mohli 8. augusta 1992 pri jeho posviacke rozozvučať tri zvony zo zatopeného kostola v L. Sielnici.

Pocity duše ukladal na plátno

Nebola to len budovateľská práca, ako by sa niekto nazdával. Slovo Božie rozsieval na službách Božích ale aj vo vzájomných rozhovoroch s členmi zboru vo všetkých jeho častiach – Bobrovníku, L. Anne, Ižipoviciach, Hliníku, Prosieku, Kvačanoch. Mal rád ľudí a bol medzi nimi spokojný a šťastný. Pri tom nezanedbával ani svojich doma. Vnúčatá, manželku „Katušku“, ako ju volal celý život, ba ani včielky v záhrade za domom. A keď mu ostalo trochu času, štetcom ukladal na plátno farebné pocity duše. Pekné obrázky ostali visieť v príbytku jeho pozostalých. Lebo chmáry a temné mraky ťažkostí života nezatienili radosť Božieho dieťaťa, krásu života so Spasiteľom a neobrali o nádej večnej slávy, ktorá patrí Pánovi života a smrti, Tomu, ktorý má v rukách všetku moc na nebi a na zemi a do svojej slávy vovedie všetkých, ktorí Ho milovali a Jemu slúžili. Ktorí sa

k Nemu utiekali aj vtedy, keď krehké telo strácalo silu a s túžbou očakávalo nový domov v nebesiach. Tam, veríme, že Pán priviedol aj svojho služobníka po 95 rokoch 1 mesiaci a 6 dňoch pozemského putovania 28. februára 2017.

... aby hlas sielnických zvonov volal k Slovu

Zvony sielnického kostola zahrli poslednú pieseň za tým, ktorý ich mal rád a pozvali nás, aby sme sa poďakovali Pánu Bohu za život, ktorý bol svedectvom o evanjeliu Božej milosti, za život, ktorý bol naplnený vernou službou Pánovi a láskou k ľuďom v rodine svojich blízkych i cirkvi.

A tak sa lúčime volajúc k Hospodinu a dobrorečíme Jeho svätému menu za požehnaný život zosnulého brata. Brat farár Sokol sielnický cirkevný zbor nadovšetko miloval. Záležalo mu na tom, aby táto chvíľa nebola poslednou rozlúčkou, ale aby sa cesty našich životov raz stretli v nebeskej otčine. Preto chcel, aby hlas sielnických zvonov znel a volal k Slovu života, volal k Tomu, ktorý je cesta nielen pozemským putovaním, ale cesta k večnému životu. To je pravda, že tou cestou je jedine Ježiš Kristus. Okrem Krista spásy niet. Nezatvárajte svoje srdcia, ani sa nevydávajte na cestu ľahostajnosti, či dokonca nevery, ktorá nemá východisko zo smrti.

Preto ľudia potrebujú zvony a zvony potrebujú veže.

Brat farár bol ako veža, nielen pre svoju štíhlu vysokú postavu, ale pre to srdce, ktoré v ňom bilo pre cirkevníkov, pre blízkych, a volalo: Pod'ťte, lebo spása, všetko dobré a potrebné je pripravené! Sýťte duše

tým, čo je najvzácnejšie a najpotrebnejšie. Poďte, lebo On dá požehnaný život na každý deň i veky.

Katarína Hudáková